

hans hele Liv ogsaa maa dele mine Anskuelser heraf, og jeg troer derfor ogsaa, han med mig maa være enig i, at vi ikke ved noget Hastværk forspilde Noget ved denne Rævningsinstitutionens Gjennemførelse her i Landet.

Jeg haaber, at der fra det høie Ministeriums Side maa kunne skee mere bestemte Udtalelser i Henseende til den snarlige Fremkomst af disse vigtige Sager end blot det, at man om høie Tid kunde vente, at Commissionen vilde faae Lovudkastet færdigt (Hør! Hør!). Ja, det er paa ingen Maade min Mening at ville yttre noget Spottende i saa Henseende, det er langtfra min Tanke, men vi vide jo, at saadan Commissionsgjæring ofte kan blive meget langvarig. Da der nu er noget Ubestemt over dette, saa kan jeg ikke nægte, at jeg vilde sætte megen Priis paa, om en bestemtere Udtalelse kunde skee fra den høitærede Ministers Side, f. Ex. om en Fremlæggelse til næste Rigsdagssession. eller i alt Fald inden Trienniets Udløb. Hvis et saadant mere bestemt Tilfagn gives, saa haaber jeg, at den ærede Forslagsstiller vil finde sig opfordret til, nu at standse Sagens Behandling, og finde sig fyldestgjort ved, at han har vaakt, gjenoplivet Interessesen for Sagen og væsentlig fremsthyndet dens Fremme. Det er min Overbeviisning, at han derved i rigeste Maal vil forøge den Fortjeneste, som han tilvisse allerede har erhvervet i denne Sag ved den trofaste Hengivenhed og den flittige Sysslen, hvormed han har beskæftiget sig med den i Aarenes Løb. — Jeg skal nu ikke opholde det høie Thing længere; jeg har maaskee tilladt mig, vel udførlig at dvæle ved denne Sag, men dens Vigtighed turde vel undskyldte det, og da jeg allerede har lagt for Dagen og fremdeles skal lægge for Dagen, at jeg ikke skal gjøre nogen overflødig Brug af Ordet, saa haaber jeg saa meget mere at blive undskyldt ved denne Leilighed.

Justitsministeren: Jeg vil ikke være istand til at give noget aldeles bestemt Løfte om at stille forelægge Loven i næste Samling. Jeg har bemærket, at det, der er færdigt saa-

ledes, at det kun behøver den sidste Afstilling fra min Haand, er det Lovarbejde, som angaaer Gjenstanden for de foreliggende Lovforslag, og at der med Hensyn til den af mig som nødvendig betegnede Adskillelse mellem Retspleien og Forvaltningen er truffet Forberedelser til dens Fuldbgyrdelse. Men ligesom jeg holder mig forvisset om, at det høitærede Thing ikke vil drage i Tvivl, at naar jeg erklærer, at det skal blive fremlagt snarest muligt, saa skal der ikke fra min Side blive forsømt Noget, saaledes er jeg navnlig ikke den, der paa den Maade hengiver mig til en Commissions Virksomhed, at jeg jo skal vide at kunne handle der, hvor det er fornødent for at kunne vise, at jeg stræber at opfylde det Løfte, som jeg giver.

H. Sage: Jeg havde ønsket at vente med atter at tage Ordet, indtil flere havde haft Leilighed til at yttre sig, men den Erklæring, der kom fra den høitærede Justitsministers Side, og tildeels den Opfordring, min ærede Ven, der nys talte, har stillet til mig, gjør, at jeg allerede nu maa udbede mig Forsamlingens Opmærksomhed nogle Dieblkke. Jeg kan ikke noksom erkjende den overordentlige Velvillie og den Imødekommen, som den høitærede Justitsminister har lagt for Dagen, og jeg tvivler ikke et Dieblkk om, at det er hans varme og levende Dnske, snarest muligt at gjennemføre denne Sag. Naar jeg imidlertid ikke seer mig istand til at tage Forslaget tilbage, men vil nedlægge Afgjørelsen af dette Spørgsmaal i Thingets Haand, saa maa det være mig tilladt at sige hvorfor. Der var i selve den høitærede Ministers Udtalelse Grunde, der i saa Henseende havde en overordentlig Vægt for mig; thi han stillede, og det gjorde ogsaa den næstsidste ærede Taler, i Spidsen for sine Udtalelser, at Administrationen maa adskilles fra Domsmagten, forinden vi gjennemføre Rævningsinstitutionen; men under disse Omstændigheder kan jeg umuligt standse med denne Sag, roligt ventende, indtil hiint skeer.